

ÚJABB ILLEMSZABÁLYOK

21. illemszabály: Az Eucharisztia ünnepléséről

Az eucharisztia megünneplése az évszázadok során különböző változásokon ment át. Legősibb formája valószínűleg a zsinagógai istentisztelet ötvöződése volt a húsvéti báránylakomának Jézus által kiigazított változatával. Ma a II. Vatikáni Zsinat liturgikus konstitúciójának szellemében végrehajtott módosításokkal van érvényben. Ezek az előírt változások a liturgikus mozgalmak merész kezdeményezéseinek eredményeképpen valósultak meg. A folyamat azonban nem állt meg. Közösségünk tagjai általában nem zárkoznak el attól, hogy a folyamat további lépéseinek gyakorlatából kivegyék a részüket. Az egyház közösségi megélésének általunk választott formájához nagyon is illik a Jézus-választotta u.n. asztaltársasági megünneplési forma. Túlások azonban itt is előfordulnak. Érdemes megbizonyosodni arról, hogy minden jelenlévő örömmel fogadja-e ezt a formát, nehogy feleslegesen megsértjük valakinek az érzékenységét. A fejlődéshez éresre van szükség. Meg kell várni, hogy a gabonaszem magától nőjön, miután mindent megtettünk érte (Mk 4,28). Az ellenkező eljárás erőszakosnak tekinthető és méltatlan volna Krisztus követőjéhez.

Ha valaki pl. vállalja a háromnapos lelkigyakorlatnak a fegyelmét, akkor ez a megbizonyosodás első határáként elfogadhatónak tűnik.

Akik az egy kenyérből és egy kehelyből részesülünk, egy testet alkotunk. Ez törekvésünk mértékében áll külön-külön mindegyikünkre. Ameddig ezt a törekvést valamilyen szempont gátolja – az egy testhez tartozás nem valósulhat meg. Kifejezni valamit, ami nem valósul meg, hazugság. Ameddig tehát sok-sok évi közösségben levés után el nem jutunk valamely protestáns testvérünkkel a teljesen közös hitre, Krisztus keresésére, addig ettől a hazugságnak minősülhető magatartástól tartózkodnunk kell. Interkommunióknak nevezik, ha különböző felekezetek részt vesznek egymás Eucharisztiajának megünneplésében, vételében. Az interkommuniót egyházunk vezetői, a fenti megokolásból tiltják is. Ez áll hívekre és koncelebrálni szándékozó papokra egyaránt. Egyelőre tehát az egységre kell törekedni, hogy azután azt bátran és örömmel kifejezésre is juttathassuk, nem pedig fordítva. Jézus a kenyeret és a bort egyaránt minden résztvevőnek evésre-ivásra nyújtotta. A szent vér átváltoztatásának szavai közt kehely szerepel. Ha tehát van kehely, használjunk kelyhet. Éppen az egység kifejezésére egy kulacsot vagy poharat nem érdemes használni. A higiéniai szempontnál ez esetben előbbre valóbbnak tűnik ez a hit-szempont. A stampedlikbe való szétmaszekolás egyesekben nagyobb visszatetszést is kelthet, mint a más után való ivás. Kehelytörlő használata azonban ajánlatos.

Ugyancsak az egység ellenére van, ha vacsoránézők vannak jelen. Ez legfeljebb annyiban tér el az interkommuniótól, hogy átmeneti jellegű. Ne mondjunk hát asztalmelletti misét nem áldozók jelenlétében. Ha kivételt teszünk, a nem áldozók száma 1-2-nél több abszolúte ne legyen, de relatíve mindenképpen elenyésző legyen, és velük külön foglalkozni kell (pl. lelkigyakorlaton a vezetőnek). Az anyaszentegyház vezetői azt is inkább megengedik, hogy valaki rendkívüli, indokolt esetben kétszer áldozzék egy nap, semhogy részt vegyen a

szentmisén áldozás nélkül. A protestánsoknál is előfordul, hogy az úrvacsorán valaki nem vesz részt, de akkor előtte távozik. Jelen lenni és nem áldozni, ez Krisztus valóságos és titokzatos testének fonák visszautasítása. A rendezhetetlen házasság esete rendkívüli elbírálás alá esik.

22. illemszabály: **Az Eucharisztia szerepéről a csoportösszejöveteleknél.**

Az Egyház hivatalos vezetői szemében – mint azt egy ’76 novemberben felolvasásra kerülő primási körlevél hangsúlyozza – az asztal melletti, civilben, ülve, stb. mondott szentmise szigorúan tilos, az egység bomlasztásának tűnik. Tisztáznunk kell magunk számára, hogy a liturgia korok szerint más és más köntösben bontja ki a Krisztus adta lényegét. Az egység a lényeghez tartozik, a köntös nem. Ám a közvetlenebb köntös számára jobban látszik szolgálni egymásközi egységünket. Ugyanakkor vigyáznunk kell, hogy mivel mi az egyháznak csak része vagyunk – a többi részétől való elhatárolódásunkhoz ne vezessen ez a számunkra hasznos köntös. Helytelen lenne, ha csak ezt a formát tekintenénk igazi szentmisének, ha az ódivatúbb köntösben nem találunk rá a lényegre. Össze kell hangolnunk azt a két elvet, hogy ha 1000 lépésre kényszerítenek, elmenjünk kétannyira, de azért az új bort ne töltsük régi tömlőbe. Az látszik helyesnek, ha az asztalnál ünnepelelt Eucharisztia valóban ünnepszámba megy. Nem csupán azért, mert ha állandó programja a csoport összejöveteleknél, annak ügyis híre megy, és csak növeli valakik számára az ellenérzést: „ezeknek más mise nem is jó”. Azért is jó, ha évi 1-2 alkalomra szorítkozunk, mert a havi találkozóban részt kell biztosítani tudati fejlődésünk számára, időkeretünk azonban nem korlátlan. Az elmélkedés és utána körbeimádkozás megfelelőbbnek látszik a rendszeres csoport-szentmisénél. Arra is gondolnunk kell, hogy a pappal nem rendelkező közösségek másodrendű helyzetbe kerülnének, ha a csoport összejöveteleknél rendes tárgya lenne a szentmise.

23. illemszabály: **Az öltözködésről és a közösségi viselkedésről**

A keresztyén embert krisztusi rangja arra kötelezi, hogy a társadalom formáiból ki nem lógva, mindig az alkalomhoz illően öltözködjön és viselkedjen; ne legyen ódivatú vagy ápolatlan, rendetlen, de éppúgy ne legyen öltözködésében kihívó, piperkőc vagy másokat megbotránkoztató.

Ennek az általános elvnek az értelmében szigorúan különböztessük meg az együtt-nyaralás, víkendezés, kirándulás alkalmait a közösségi összejövetelektől és lelkigyakorlatos együttlétektől. Mivel ez utóbbiak az imádságnak és a krisztusi tanulásnak közösségi alkalmak – még vidéki vagy kerti környezetben, nyári nagy melegben is –, megkívánják az ide illő megfelelő felöltözöttséget. Ezekben az alkalmakban viselkedésünk, ülés módunk is olyan figyelmet tanúsítson, hogy senkinek se osszuk meg a figyelmét oda nem illő lezserkedésekkel.

Megemlítjük még azt is – bár közöttünk az ellenkezője soha nem volt szokásban –, hogy mindig gondoskodjunk a férfiak és a nők külön szobájának alvására.

A vezető kötelessége ezeket a szabályokat az érdekeltekkel megérettetni.

24. illemszabály: Testvéreink igénybevételéről

- a. Egy csoporton belül szabadon társulhatunk feladatok elvégzésére, de jó, ha erről tud a kisközösségünk, mert az ellenkezője könnyen féltékenységet idézhet elő. Abszurdumnak látszik azt képviselni, hogy a közösségből egyesek csak akkor vállalhatnak el valamilyen nekik tetsző feladatot, ha ezt a kisközösség minden egyes tagja is vállalja, az viszont közösségromboló, ha nem akarom belevonni a feladatokba azt, aki abban részt kíván venni.
- b. Ha más által vezetett (nem az én közösségemben levő) testvért kívánok valamilyen feladattal megbízni, akkor erről a testvérem vezetőjének tudnia kell. Ajánlatos, ha nem is feltétlenül szükséges az, hogy a vezető akkor is tudjon róla, ha a szóban forgó testvér B-szintű, mert a vezetője jobban ismeri őt, mint amennyire az igénybe venni akaró ismeri. Ajánlatos azért is, mert a csoportvezető megkérdezésével sok felesleges munkától óvjuk meg magunkat, a vezető ugyanis tudja, hogy a szóban forgó testvérenek van-e szabad kapacitása, avagy esetleg túl van terhelve, ért-e a szóban forgó témához, feladathoz.
- c. Nemcsak ajánlatos, hanem feltétlenül szükséges is ez a megkérdezés, ha nem B-szintű testvért akarok megkérni valamire. A vezetőjétől ugyanis megtudhatom, hogy a szóban forgó testvért előre vinné-e, vagy akadályozná-e a fejlődésében a szóban forgó igénybevétel. A túlságos korán történő vízbedobás nyilvánvalóan káros (pl. lelkigyakorlatot tartani annak, aki még rendezetlen a kötelességeinek teljesítése vonalán, a lelki életnek még nagyon a kezdeti fokán áll, tudati fejlettsége még nem kielégítő.) Segédmunkákra (pl. gépelés) való felhasználása hasonlóképpen negatív lehet. A vezetőjének tudnia kell, hogy javára válik-e már az ilyen terhelés, azért minden esetben a vezetőjéhez kell fordulni, mielőtt segítségét kérném.

1976

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1976. 3. kötet